

seende til den Maade, hvorpaa Søfordringerne overhovedet ere klassificerede eller numererede i de forestillige Solove. Herpaa anses det dog ikke fornødent at gaa ind, idet ovenfor de Betragtninger ere antydede, hvorpaa Lovforslagets Ordning i denne Henseende væsentlig er bygget; kun et Par Punkter, skulde derfor nærmere omtales. Medens der er Enighed om at tillægge Skibsmandskabet en fortrinlig Plads i Rækkefølgen, have Meningerne været mere delte med Hensyn til den Plads, der bør gives Fordringer paa Bjergeløn og Fordringer, som maa sættes i Klasse med dem; der er navnlig fremsat den Indvending imod, som Lovforslaget i § 268 i Overensstemmelse med flere Solove, jfr. og D. L.'s 5—4—8, har gjort, at henseende dem under Nr. 1, at de derved ubetinget vilde faa Fortrinet fremfor et senere Havari- eller Bodmeri-Krav fra samme Rejse. Hertil kan imidlertid bemærkes, dels at det vistnok vil høre til Sjeldenhederne, at der efter en Bjergning paa samme Rejse vil opstaa Havari- eller Bodmerikrav, dels at det ikke synes irrationelt, at i saadant Fald det, hvorpaa Havaribidragene eller Bodmerifordringerne kunne komme til at hvile, indskræntes til at være det Bjergede med derpaa høstende Bjergeløn. Hovedsagen er dog den, at der er al Opfordring til at give dem, der i Nød komme til Hjælp med Bjergning, en saadan Sikkerhed for deres Betaling af det Bjergede, at den ikke let kan bortabes ved senere Begivenheder paa samme Rejse og ej heller blive betydningsløs ved den Andre, navnlig Skibsbesætningen, indrømmede Fortrinnet. Sattes Bjergeløn i Klasse med Havaribidrag og Bodmeripenge, vilde derhos ganske vist efter Reglen i § 269, 1ste Stykkes Slutning, Bjergeløn for en senere Bjergning paa samme Rejse have Fortrinet, men er Bjergningen hidført af samme Nødtilfælde, der i Ets. har foranlediget Grøshavariet, maatte Bjergerne konkurrere med dem, der have Krav paa Havaribidrag, uagtet Bjergerne, som maatte netop ere komne tilstede fordi den frivillige Opoffrelse ikke nyttede, i Virkeligheden have reddet alt det, hvorpaa Bidragene skulde fordeles. — Der har fremdeles, ogsaa under de tre Kommissioners Forhandlinger, været ikke ringe Tvivl, om ikke Fordringer paa Erstatning for Skade ved Fejl eller Forseelser — t. Ets. navnlig ved Paasejling — rettest burde stilles i Klasse med Bodmerifordringer, og altsaa gaa forud dels for de iøvrigt under Nr. 4 nævnte Fordringer dels for et ældre, men dog fra samme Rejse hidrørende, Bodmerikrav. Det er navnlig til Forhvar for dette sidste bleven gjort gældende, at Bodmerilaangiveren i Forhold til Trede-

mand formentlig maa have samme Ansvar for den Skade, Skibet holder, som dettes Ejer. Man har dog ikke kunnet erkende Rigtigheden heraf. Naar Skibet — eller Rederiet — maa bære den ved Skipperens eller Mandskabets Fejl ved Sammenstød bevirkede Skade, er det fordi Rederiet overhovedet staar til Ansvar for sine Folks Forseelser, men et saadant Ansvar har ingenlunde Enhver, hvis Gods eller Formue er betroet til Skibet. Konsekvensen af at henseende de omtalte Erstatningsfordringer under Nr. 3 vilde fremdeles blive, at Krav i Anledning af en senere Paasejling i Medfør af § 269, 1ste Stykke, maatte gaa forud for Krav ifølge en tidligere Paasejling paa samme Rejse; men hertil synes der nægtelig ikke at være nogen Grund.

§ 270 gives Regler for, hvorvidt Søpanteretten i Skib og Fragt ogsaa omfatter de Krav paa Erstatning, som kunne rejses i Tilfælde af Pantets Tab eller Forringelse. Skyldes dette Tab eller denne Forringelse en skadegørende Handling, hvorfor der kan kræves Erstatning, stemmer det utvivlsomt med rigtige Retssprinciper, at Pantehaverne ligesaa fuldt som Ejeren maa kunne holde sig til den Stadeserstatningspligtige, og at forsaavidt Erstatningsbeløbet træder i Stedet for Søpantet, helt eller delvis. Men samme Regel maa gælde, hvor det er en Ulykke, der forarsager Tabet, men hvor Omstændighederne dog ere saadanne, at Ejeren har Krav paa Erstatning, navnlig ifølge Reglerne om almindeligt Havari, ogsaa der maa Erstatningskravet træde i Stedet for den tabte Formuesgenstand og ligesom denne tjene til Fyldestgørelse af Søpantehaveren. Hvad § 270 herom udtaler er ogsaa i Overensstemmelse med de andetsteds fulgte Regler. Ved Forsikring er Spørgsmaalet omvistet, idet der nogle Steder indrømmes, men andre Steder, og vel mest almindelig, nægtes Søpantehaverne Ret til at holde sig til Forsikringssummen for et forulykket Skib og tabt Fragt. Rettest turde det være, som § 270 gør, at nægte Pantehaverne denne Ret, idet Erstatningsfordringen her maa antees som en selvstændig Fordring, der af Ejeren er erhvervet ved Betaling af et særligt Bederlag. Vil Søpantehaveren sikke sig mod Tab ved Pantets Undergang eller Forringelse, staar Afgang hertil ham aaben ved selv at forsikre sit Krav. At en anden Regel maa antages at gælde i Henseende til Forsikringssummen for fast Ejendom, kan ikke være afgørende, efter som Forholdene ere væsentlig forskellige. Forsikringspoliceen for en fast Ejendom betragtes nærmest som et Tilbehør